

Arrest

nr. 254 051 van 6 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 juli 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), in functie van zijn neef, die de Spaanse nationaliteit heeft.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 december 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 22 december 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 53e lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01 07 2020 werd ingediend door

Naam E.(...) B.(...)   Voornaam A.(...)
Nationaliteit Marokko   Geboortedatum (...)
Geboorteplaats (...)   Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 01 07.2020 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde E.(...) B.(...) S.(...) J.(...) van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...)

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980 de met in artikel 40bis. §2, bedoelde familieleden die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3. §2 van de wet van 15 12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat ZIJ ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst BIJ ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12 1980 werden volgende documenten voorgelegd

- reispaspoort Marokko (WS1726272) op naam van betrokkene, afgeleverd op 05.09 2017 te Antwerpen uit deze gegevens kan niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, is binnen gereisd

- attestation de non inscription dans les registres immobiliers' dd 31.08 2020 : attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°19 dd 31 08 2020; attestation du revenu global' n°1985/GM dd 25 12 2016, 15 08.2017. 20 01.2018, 30 04.2019 en 31 08 2020 echter, er dient met betrekking tot deze attesten opgemerkt te worden dat er enerzijds geknoeid lijkt te zijn met de voorgelegde kopieën van deze attesten (zie referentienummer, persoonsgegevens en datum van de attesten), en dat anderzijds de bijbehorende apostilles met kloppen (zowel de vermelde naam van de ondertekenaar van het attest, de datum van de apostille, als het referentienummer van de apostille kloppen met, de datum van het document werd niet volledig ingevuld op de apostille)

Documenten welke worden afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten dienen voorzien te zijn van een geldige apostille om door de Belgische overheden aanvaard te worden als zijnde rechtsgeldig Gezien de apostilles voor deze verschillende documenten met correct zijn, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als bewijsstuk in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- verklaring op eer dd 06 08 2020 vanwege betrokkene stelt dat hij al meer dan 10 jaar samen met de referentie-persoon woonachtig is in Marokko, en dat deze laatste instaat voor de kosten van oa de nutsvoorzieningen, ongedateerde attestation de charge familiale' waarin de referentiepersoon stelt dat hij en betrokkene al meer dan 10 jaar op hetzelfde adres woonachtig zijn en dat hij financieel verantwoordelijk is voor betrokkene: attestation administrative' dd 06.08 2020 waarin betrokkene verklaart hij op datum van het attest geen professionele activiteit uitoefent in Marokko echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen objectieve verifieerbare documenten ter afdoende staving van de inhoud van deze verklaringen werden voorgelegd, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat de hierboven vermelde opmerkingen met betrekking tot de voorgelegde apostilles ook van toepassing zijn op deze documenten

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd 03.03.2016, 07.07.2016, 22.08.2016, 20.10.2016, 15.12.2016, 20.02.2017 en 15.04.2017 echter deze geldstorting is te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België en werd zodoende niet aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn basislevensonderhoud dan wel dat ze verzonden en aangewend werden met het oog op overige doeleinden

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde met vermelding van betrokkene dd 04.05.2020, 02.06.2020, 02.07.2020 en 10.08.2020 echter, deze geldstortingen hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- loonfiches A. NV op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - maart 2020

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 20.11.2018 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Bijkomend kan opgemerkt worden dat betrokkene en de referentiepersoon ook in België niet op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat het dossier van betrokkene aanwijzingen bevat dat hij voor zijn komst naar België in Spanje verbleef, al dan niet met een verblijfsvergunning. Betrokkene heeft nagelaten hier duidelijk over te verschaffen. Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine (zijnde Marokko, zijnde Spanje) voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7, 1, 2 van de wet van 15.12.1980 legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Ook op heden wonen betrokkene en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de formele en materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"A. Wat betreft de weigeringsbeslissing:

6.-

Aangezien verzoeker een beroep wenst aan te tekenen tegen de bestreden beslissing en aangezien uit het geheel van de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken blijkt dat hij zich in staat van behoefte bevond in het verleden en ten laste werd genomen door zijn neef, zijnde de heer E.(...) B.(...) S.(...) J.(...).

7.-

Krachtens artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Luidens artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat bij controle verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

8.-

De door verzoeker bijgebrachte bewijzen met betrekking tot de “ten laste zijn” door zijn Spaanse neef wordt door de verwerende partij ten onrechte als niet afdoende bestempeld.

Dat verwerende partij hierdoor de bewijswaarde van deze stukken miskent in haar motivering.

Op basis van de stukken blijkt duidelijk dat verzoeker reeds enige tijd materieel afhankelijk was van zijn neef en door hem effectief materieel ondersteund wordt.

9.-

Wat er ook van zij verwerende partij gaat vrij lichtzinnig in haar bestreden beslissing de over bijgebrachte geldstortingen in het verleden door de referentiepersoon. Verzoeker brengt verschillende overschrijvingen bij verspreid over 2016 en 2017. Deze geldstortingen blijven doorgaan en heeft verzoeker tevens aanvullend de stortingen in 2020 voorgelegd.

Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing kortweg dat de geldstortingen te beperkt zijn om rekening mee te houden, maar verduidelijkt echter niet waarom het te beperkt is? Omwille van het bedrag of de aantal bewijsstukken of stortingen? De duurtijd ervan?

Voor verzoekende partij is het helemaal niet duidelijk waarom deze elementen in concreto niet aantonen dat hij gedurende al die jaren financieel ten laste was van zijn neef om in zijn levensonderhoud te zien.

De motivering is hier bijgevolg gebrekkig en schend het materiële motiveringsbeginsel. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen bovendien dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Hiernaast vraagt verzoeker hier ook tevens af welke bewijzen hij redelijkerwijs dan moet voorleggen om zijn afhankelijkheidssituatie aan te tonen met zijn neef?

10.-

De bestreden beslissing verwijst evenwel naar de voorgelegde stukken door een opsomming te maken van de stukken maar wordt deze per geval op een gebrekkige en een te strikte manier gemotiveerd.

Dat er immers conform artikel 47/1 en 47/3 §2 stavingstukken werden neergelegd die aantonen dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin en dat men reeds ten laste was, zowel in België als in het herkomstland.

Voormelde bepaling stelt nogmaals dat het bewijs van naleving van een van deze voorwaarden geleverd wordt door een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van herkomst, en bij ontstentenis door elk passend bewijs.

Verweerder heeft met de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd.

Verweerder heeft hiermee niet enkel de motiveringsplicht maar in combinatie alsook het zorgvuldheidsbeginsel geschonden door geen degelijk en diepgaande onderzoek te voeren.

11.-

De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van het artikel 47/3 §2 VV, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Deze attesten heeft verzoeker, na opvraging, ter beschikking gekregen van de Marokkaanse autoriteiten en is hij niet van kwade trouw zoals verwerende partij in zijn bestreden beslissing wil doen uitschijnen.

De “attestation de prise en charge” d.d. 06.08.2020 toont aan dat verzoeker meer dan 10 jaar heeft samengewoond bij zijn neef in het herkomstland. Dat de kosten van de nutsvoorzieningen werden betaald door zijn neef.

Met de bewijzen van onvermogenheid in het herkomstland blijkt duidelijk dat verzoeker geen enkele inkomsten heeft en ook geen onroerend goed beschikt in Marokko.

Dat de voorgelegde stukken geenszins een gesolliciteerd karakter bevatten, doch attesten zijn van de bevoegde administratieve en fiscale overheden waarvan de authenticiteit van de vermeldingen bekrachtigd werden.

Verzoeker vraagt zicht wederom terecht af welke documenten precies verwerende partij redelijkerwijs verwacht om zijn afhankelijkheidssituatie aan te tonen?

Dat verzoeker ontegensprekelijk het bewijs heeft geleverd van zijn onvermogenheid, in het verleden en heden, en dat hij deel uitmaakt en ten laste is van zijn neef.

12.-

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 §2 VW, waarin de bewoording "of" wordt gebruikt, blijkt duidelijk dat verzoeker niet cumulatief moet bewijzen dat hij én 'ten laste is' én 'deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon'.

Als aan één van de twee is voldaan, is verzoeker gerechtigd op gezinshereniging.

Als verzoeker aantoont dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon is dit voldoende en moet hij dan niet meer bewijzen dat zij onder dezelfde dak wonen.

Uit de bewoording van artikel 47/1 Vw en 47/3 Vw blijkt duidelijk dat beide voorwaarden niet cumulatief dienen te worden voldaan. Als aan een van beide is voldaan, is dit voldoende.

Een dergelijk handelen door verweerster impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerster immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit is gekomen.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

13.-

Het Hof heeft tevens geoordeeld in het arrest Lebon van 18 juni 1987 onder punt 21 dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen. Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers één van de grondslagen zijn. Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoeker niet over een eigen inkomen beschikt en dat zijn neef instaat voor zijn kosten vloeit hieruit voort dat hij ten laste is van neef en minstens deel uitmaakt van het gezin.

Verzoeker heeft geen inkomsten en evenmin familieleden in zijn land van herkomst die hem materieel kunnen steunen.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen zodat verzoeker niet ten laste valt van de Belgische staat.

14.-

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker, in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit en het zorgvuldigheidsbeginsel, door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig werd onderzocht.

Artikel 58 van de Vreemdelingenbesluit bepaald immers:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet." De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker handelt verweerder tevens op een kennelijk onredelijke wijze.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken in.

B Wat betreft de het bevel om het grondgebied te verlaten:

15.-

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

Verzoeker werd zelfs niet gehoord.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Dat de bestreden motivering een standaard motivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

C Belangenafweging

16.-

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van zijn neef diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, quod non, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin hij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij géén ernstige belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de privé situatie van verzoekende partij.

De uitvoering van het bevel heeft tot gevolg dat verzoeker en zijn neef gescheiden worden. Dat verzoeker hierdoor in financiële moeilijkheden zal komen en hij ook geen binding meer heeft met het herkomstland. Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige serieuze motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

III. Besluit

17.-

Dat verwerende partij gebrekkig heeft gemotiveerd door onvoldoende rekening te houden met de stukken alsook te verduidelijken. Dat de formele, alsook de materiële motiveringsplicht hierdoor werd geschonden. Aangezien verzoeker voldoet aan alle voorwaarden en deze ook aangetoond heeft aan de hand van de stukken heeft de bestreden beslissing een inbreuk gepleegd op de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Aangezien verwerende partij ook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen degelijk onderzoek te hebben gevoerd en overgegaan is tot het nemen van een louter, routineuze en snelle beslissing.

Vervolgens heeft verwerende partij geen ernstige en volledige belangenafweging gemaakt.

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om zijn ten laste zijn te bewijzen.

De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding. Gelet op het voorgaande dient de bestreden beslissing en bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd en verzoeker in het bezit te worden gesteld van een F-kaart."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het

afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vermeldt uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds sinds 2017 op het Belgische grondgebied verblijft en op 1 juli 2020 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn neef, die de Spaanse nationaliteit heeft. Verzoeker voegde bij zijn aanvraag een kopie van zijn paspoort, een *“attestation de non inscription dans les registres immobiliers”* van 31 augustus 2020, een *“attestation de non-imposition a la TH-TSC”* van 31 augustus 2020, *“attestation(s) du revenu global”* van 2016-2020, een verklaring op eer van verzoeker, een *“attestation administrative”* van 6 augustus 2020, bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker in de periode maart 2016 - april 2017 en tussen mei 2020 en augustus 2020, verklaringen op eer, met name een ongedateerde *“attestation de charge familiale”* en een *“prise en charge”* van 6 augustus 2020, en tenslotte loonfiches van de referentiepersoon voor de periode januari - maart 2020.

2.8. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet vereist dat men kan aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

2.9. De bewijswaarde van de documenten die verzoeker heeft neergelegd, wordt in de bestreden beslissing sterk in twijfel getrokken. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in zijn beslissing betreffende de neergelegde *“attestations”* uit Marokko dat *“er enerzijds geknoeid lijkt te zijn met de voorgelegde kopieën van deze attesten (zie referentienummer, persoonsgegevens en datum van de attesten), en dat anderzijds de bijbehorende apostilles met kloppen (zowel de vermelde naam van de*

ondertekenaar van het attest, de datum van de apostille, als het referentienummer van de apostille kloppen met, de datum van het document werd niet volledig ingevuld op de apostille)

Documenten welke worden afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten dienen voorzien te zijn van een geldige apostille om door de Belgische overheden aanvaard te worden als zijnde rechtsgeldig. Gezien de apostilles voor deze verschillende documenten niet correct zijn, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als bewijsstuk in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”

Naar aanleiding van de verklaringen op eer wordt gesteld dat *“het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen objectieve verifieerbare documenten ter afdoende staving van de inhoud van deze verklaringen werden voorgelegd, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat de hierboven vermeldde opmerkingen met betrekking tot de voorgelegde apostilles ook van toepassing zijn op deze documenten.”*

Betreffende de bewijzen van geldstorting vanwege de referentiepersoon uit 2016 en 2017 wordt gesteld dat deze *“te beperkt (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België en werd zodoende niet aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn basislevensonderhoud dan wel dat ze verzonden en aangewend werden met het oog op overige doeleinden”*. Inzake de bewijzen van geldstorting uit 2020 wordt gesteld dat deze betrekking hebben op de situatie in België *“en (...) dan ook niet relevant (zijn) in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”*.

2.10. Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van de stukken miskent. De gegevens van het administratief dossier ondersteunen echter het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat er *“geknoeid lijkt te zijn met de voorgelegde kopieën”*. De Raad stelt vast dat in de beslissing niet wordt gesteld dat deze stukken een gesolliciteerd karakter zouden vertonen, doch wel dat de (kopieën van de) attesten ernstige anomalieën vertonen. Na een grondige inspectie van de stukken uit het administratief dossier kan de Raad zich ervan vergewissen dat er duidelijk correctiemateriaal werd gebruikt op de invulzones en de persoonsgegevens van verzoeker, de data en de referentienummers wellicht *a posteriori* werden aangebracht. Bovendien stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat ook de gegevens op de apostille niet correct waren, waardoor de vormelijke juistheid evenmin vaststaat. De verwerende partij trekt niet zozeer in twijfel dat deze stukken oorspronkelijk uitgingen van de bevoegde overheden in het land van herkomst, maar merkt op dat deze niet aanvaard kunnen worden als bewijsstuk. De Raad treedt de verwerende partij bij dat deze stukken elke bewijswaarde ontberen doordat kennelijk met de inhoud werd geknoeid en de vormelijke juistheid niet kan worden achterhaald. Verzoeker kan dus allerminst worden bijgetreden waar hij in zijn middel poneert dat hij *“ontegensprekelijk het bewijs heeft geleverd van zijn onvermogenheid”*. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij niet over bestaansmiddelen beschikte in zijn land van herkomst en diens gevolg afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien.

2.11. Tevens acht verzoeker het lichtzinnig dat de gemachtigde van de staatssecretaris de neergelegde geldstorting uit de periode 2016-2017 als onvoldoende bestempelt om aannemelijk te maken dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon. De Raad stipt aan dat er weliswaar vrije bewijsvoering geldt wat het ‘ten laste’ zijn betreft, omdat dit een feitenkwestie is, maar dat de overheid op discretionaire wijze de bewijswaarde beoordeelt van de gegevens uit het dossier om tot haar overtuiging te komen (cf. *mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS, 16 januari 2018, nr. 240.429). Verzoeker toont evenwel niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door het bewijs van een zevental storting, die betrekking hebben op een periode die ondertussen 5 jaar in het verleden ligt, als *“te beperkt”* te omschrijven. Verzoeker kan immers niet worden gevolgd waar hij stelt dat deze geldstorting *“blijven doorgaan”* aangezien hiervan elk bewijs ontbreekt, minstens voor de periode tussen 2017 en 2020. Bovendien toonde verzoeker niet aan dat hij in de periode van de geldstorting onvermogen was en hierop aangewezen was om in zijn behoeften te voorzien. Met betrekking tot de geldstorting in 2020 wordt terecht gesteld dat deze betrekking hebben op de situatie in België en dus irrelevant zijn. In zijn middel verwijst verzoeker naar het arrest *Lebon* van het Hof van Justitie, maar hij verheldert niet op welke wijze deze rechtspraak in zijn geval tot een andere beoordeling aanleiding zou kunnen geven.

2.12. In zijn middel betoogt verzoeker ook dat de *“attestation de prise en charge”* van 6 augustus 2020 zou aantonen dat hij meer dan 10 jaar heeft samengewoond met zijn neef in het land van herkomst.

Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat dit een verklaring op eer betreft die hijzelf heeft afgelegd en die dus niet van een objectieve bron afkomstig is waardoor deze niet als deugdelijk bewijs kan worden aanvaard. Bovendien wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris gewezen op het gegeven dat de apostilles op dit document niet correct zijn.

2.13. De Raad wijst erop dat in de beslissing nergens wordt betwist dat de referentiepersoon voldoende bestaansmiddelen heeft. De blote bewering van verzoeker dat hij geen inkomsten heeft in zijn land van herkomst en evenmin familieleden die hem zouden kunnen ondersteunen, kan niet volstaan als bewijs dat hij ten laste zou zijn van zijn neef. Verzoeker betoogt weliswaar dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de neergelegde stukken en dat deze niet diepgaand zouden zijn onderzocht, maar hij verduidelijkt niet welke aangereikte documenten aan de aandacht van de gemachtigde van de staatssecretaris zouden zijn ontsnapt. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van de neergelegde stukken te concluderen dat niet blijkt dat verzoeker, voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in zijn land van herkomst, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of te zijnen laste was. Terloops wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoeker thans ook niet op hetzelfde adres gedomicilieerd is en dat niet werd aangetoond dat hij niet ten laste valt van de openbare overheden.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus rechtsgeldig vaststellen dat *“(b)etrokkene dus niet aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12. 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”* en concluderen tot de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.14. Het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de beslissing gepaard gaat, vindt zijn grondslag in artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Verzoeker betwist niet dat hij niet (langer) over een geldig visum kort verblijf beschikt, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.15. Waar verzoeker verwijst naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met deze richtlijn aangezien de referentiepersoon een burger van de Unie is. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat rekening diende te worden gehouden met de elementen uit artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden aangezien hij niet aannemelijk maakt de hoedanigheid te hebben van een ‘ander’ familielid van een burger van de Unie in de zin van deze richtlijn.

2.16. Verzoeker is voorts de mening toegedaan dat het bevel niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat hij hieromtrent niet werd gehoord.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.17. De Raad stelt vast dat verzoeker niet specifiek werd gehoord in functie van de verwijderingsmaatregel die jegens hem werd getroffen. Desondanks stipt de Raad aan dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder van het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na

afloop van de administratieve procedure genomen besluit zal leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker dient bijgevolg gegevens aan te brengen, die betrekking hebben op de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Verzoeker wijst in zijn middel op het gegeven dat hij gescheiden zal worden van zijn neef, in financiële moeilijkheden zal komen en geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst. Samen met de verwerende partij wijst de Raad erop dat financiële moeilijkheden geen obstakel vormen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

In de beslissing wordt betreffende de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende gesteld: *“(B)etrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Ook op heden wonen betrokkene en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”* Verzoeker brengt in zijn middel geen informatie aan die een ander licht werpen op deze pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing.

2.18. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 47/1, 47/2 en/of 47/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, waardoor geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN